

22. navadna nedelja – leto A

Jezus prvič napove svojo smrt in vstajenje

Od takrat je Jezus začel svojim učencem kazati, da bo moral iti v Jeruzalem in veliko pretrpeti od starešin, velikih duhovnikov in pismoukov, da bo moral biti umorjen in biti tretji dan obujen. Peter pa ga je vzel k sebi in ga začel grajati: »Bog ne daj, Gospod! To se ti nikakor ne sme zgoditi!« On pa se je obrnil in rekel Petru: »Poberi se! Za menoj, satan! V spotiko si mi, ker ne misliš na to, kar je Božje, ampak kar je človeško.« Tedaj je Jezus rekel svojim učencem: »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj. Kdor namreč hoče rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo našel. Kajti kaj koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa zapravi? Ali kaj bo dal človek v zameno za svoje življenje? Sin človekov bo namreč prišel v veličastvu svojega Očeta s svojimi angeli in takrat bo vsakemu povrnil po njegovem delu. Mt 16,21-27

Jezus bo moral veliko pretrpeti ...

Marsikaj nam pove že Jezusova drža, s katero sporoča učencem o svojem trpljenju. Jezus pripoveduje o trpljenju kot o nečem, kar se mora zgoditi. Zakaj bo moral veliko pretrpeti? Iz njegovega odnosa do svojega Očeta in do sveta lahko razumemo, da je razlog preprost. Zvestoba Očetovi volji, je zvestoba resnici. Svet živi raje v temi kot v luči, kot pravi apostol Janez, zato resnice ne sprejema. Posledice so jasne. Kdor se zavzema za resnico, kdor hoče živeti v luči, bo trpel. Jezus vse to sprejema kot preprosto dejstvo, apostol Peter pa tega nikakor ne more sprejeti. Zakaj bi trpel, če se temu lahko izogneš. Trpljenje je zanj krivica, za Jezusa pa le zvestoba Očetovi volji, zvestoba resnici. Še več, Jezus pravi, da je njegova logika božja, Petru pa očita človeško logiko in podleganje skušnjavam. Poglejmo, kako je Jezus v svojem življenju gradil to božjo logiko, ki jo na koncu le okrona.

Ogledal sem si Lukov evangelij in opazil, kako Jezus korak za korakom sprejema nase trpljenje, odpoved in radikalno odločitev, da bo sledil Očetovi volji:

- že kot otrok se na nek način upre svojim staršem oz. se od njih oddalji. Ostane v templju, ker pravi, da mora biti tam, kjer je njegov Oče;
- preden začne javno delovati se v puščavi sreča s Satanom. Ta mu ponuja vsa kraljestva sveta, lagodno življenje in slavo, če se ukloni njegovi volji. On vse odkloni, ker je zvestoba Očetu edino načelo, ki mu želi slediti;
- prvi nastop v domačem kraju razburka javnost. Jezus je vedel, da bo naletel na odpor, ko se bo proglasil za božjega maziljenca. A to je njegova naloga. Tako izgubi zaupanje sovaščanov, tudi od njih se mora oddaljiti;
- potem izganja demone, ozdravlja in oznanja. Vse zbuja zavist in nasprotovanje vodilnih.
- družni se s cestnarji in grešniki, kar spet vzbuja odpor in negodovanje;

- krši soboto, da pokaže vrednost človek in ljubezni;
- graja bogataše in svari pred samozadostnostjo in hinavščino vodilnih;
- spodbuja k ljubezni do sovražnikov;
- pravi, da je prvi tisti, ki streže in ne obratno;
- blagruje tiste, ki živijo za božje kraljestvo in se ne menijo za varljivo srečo tega sveta.

To je Jezusova logika. Kje pa je naša? Ali se res izgrajuje po Jezusovem zgledu. Mar nismo kar po vrsti zvezani z načeli tega sveta. Kot otroci svojih staršev smo najprej dolžni pokornost njim. Skušnjave tega sveta ne razumemo kot Satanovo ponudbo, ampak uspešnost poslovnežev in iznajdljivih. Kdor se znajde, kdor je sposoben si lahko pridobi mnogo bogastva, pomembnosti in časti. V tem ne vidimo nobene hudičeve zanke, prej skomine. Ves čas smo obremenjeni s tem, kaj bodo rekli drugi. Pozorni moramo biti, kaj se spodobi in kaj ne, da ne bo nasprotovanja. Večina išče poti do ljudi, ki so v družbi sprejeti in se izogiba obrobnežev. Če kršimo nedeljo, je ne kršimo zaradi ljubezni do bližnjega, ampak zaradi zaslužka. Odkritega nasprotovanja višjim od nas se vsi bojimo in sklonimo glavo. In kje je resnična želja, da bi živeli le za božje kraljestvo?

Vedno znova se znajdemo v Petrovi vlogi. Bog ne daj, Gospod, to se ti (nam) ne sme zgoditi. Poskušajmo premisliti, ali je resnično vredno živeti s tolikimi oziri in pozabljati na edino, kar nam bo ostalo: Bog, resnica, ljubezen.